

billige Forslag med Hensyn til disse Forhøielse, idet han har foreslaaet at forhøje den Løn, man hidtil har beregnet til Fuldmægtige, nemlig 800 Kr., til 920 Kr., og den Løn, man hidtil har beregnet for en Skriver, nemlig 400 Kr. til 480 Kr. Udvalget har ikke kunnet have det Mindste at erindre herimod. Naar en Forhøielse findes billig og rigtig, hvilket Udvalget anerkjender, vil den formentlig ikke kunne være ringere; men paa den anden Side har Udvalget ment, at man vilde ramme rettere, og at det mere vilde tjene til Hensigten, dersom man tillagde baade Fuldmægtigenes og Skrivers Lønninger den samme Forhøielse. Som kortelig udtalt i Motiveringen finde vi, at en Fuldmægtig ikke kan komme igjennem hverken med 800 eller med 920 Kr., naar han ikke ved Siden deraf har forskjellige og det endog væsentlige Indtægter ad anden Vej, og derfor vil efter vor Formening 20 Kr. mere eller mindre ikke have nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Fuldmægtigene. Med Hensyn til Skrivers 400 Kr. vilde det derimod have nogen Betydning, naar de fik et større Tillæg, og vi have derfor ment, at man, istedetfor at sætte 920 Kr. for Fuldmægtigene og 480 Kr. for Skrivers, mere rigtigt burde beregne 900 Kr. for Fuldmægtigene og 500 Kr. for Skrivers, altsaa et Tillæg for hver af disse Personer af 100 Kr., hvad enten de benevnes Fuldmægtige eller Skrivers. Det er det Hing vil se, at denne Betragtning har medført, at der maatte indtræde enkelte Forandringer med Hensyn hertil. Ved de Embeder, hvor man beregner to Fuldmægtige og to Skrivers, gaar det lige op; der bliver Summen den samme, men naar man for visse Embeder beregner to Fuldmægtige og een Skriver, bliver Lønningssbeløbet nedsat med 20 Kr., og ved andre Embeder, hvor man beregner en Fuldmægtig og to Skrivers, bliver Lønningssbeløbet forhøjet med 20 Kr. Det er den her nævnte almindelige Betragtning, som har ført til de forskjellige Forandringsforslag, der i saa Henseende foreligge ved de enkelte Embeder. -- Den væsentligste Forandring, der i nærværende Udkast forelaa fra tidligere Lovforslag om Kontorholdsvederlag, angik Godtgørelse for Embedsmændene for hante Portoudgifter. Ifølge den bestaaende Postlov af 1870 skulle ogsaa disse Portoudgifter opføres under Kontorholdsvederlaget blandt andre Udgifter og beregnes med et vist Beløb, men Justitsministeren havde troet at finde det rigtigere og havde derfor foreslaaet, at Vederlaget for Portoudgifter skulde holdes udenfor denne Lov, hvorimod de bleve at betale vedkommende Embedsmand efter indgiven Regning over, hvad han havde brugt. Den væsentligste Betragtning, der havde foranlediget Justitsministeren til at gaa ud herfra, var, at Landpostbudeinstitutionen udvides mere og mere, at det anses for rigtigst og vistnok ogsaa vil være Tilfældet, at vedkommende Embedsmænd, i Stedet

for at benytte Sognebude og Andre, efterhaanden mere ville benytte Landpostbudene, at de derigjennem ville faae en større Portoudgift, og at man maa indvinde en vis Erfaring med Hensyn hertil, før man fastsætter bestemte Portoudgifter for vedkommende Embedsmænd. Udvalget har derimod ment, at denne Erfaring lige saa fuldt og maaste fuldere kunde indvindes ved, at man beholdt, hvad der hidtil havde været brugt, nemlig, at man opførte Portoudgifterne blandt de andre Udgifter, som blive at erstatte vedkommende Embedsmænd gennem Kontorholdslovene, og at man derved tog det Hensyn, som man fra alle Sider maa være enig om at ville tage til de formentlig virkelige Udgifter, Vedkommende kan have havt. Dette er isvrigt et noget vanskeligt Forhold, hvilket Udvalget ogsaa har gjort sig meget klart. Man har med stor Forsigtighed og Omfagt fulgt de Opgivelse, der forelaa, og kun i ganske enkelte Tilfælde, hvor det forekom os, at Usvigelserne fra, hvad andre Embeder af lignende Størrelse og Omfang udfordrede, syntes at nødvendiggjøre en Medsættelse i det Beløb, hvorom der var Tale, har man stillet Endringsforslag i saa Henseende. Det kan vel ingenlunde siges, at man kan antage, det er en forsonnelig Embedsmand, der bruger lavere Portoudgifter, lige saa lidt som det gaar an at sige, at det er et Legn paa en, fremfor hans Embedsbrødre, virksom og dygtig Embedsmand, at den Vedkommende bruger mange Portoudgifter, men der maa dog være en vis Forbindelse derimellem, efter hvad der fornuftigvis og isølge Sagens og Forholdets Natur kan antages at medføre saadanne Udgifter. En Sammenligning mellem de forskellige Embeder af samme Størrelse og Omfang kan derfor altid være en Veiledning, skjøndt denne Veiledning maa benyttes med Forsigtighed. Det vil erindres, at der i forrige Samling forelaa til Forhandling et Lovforslag angaaende Kontorholdsvederlag, som blev vedtaget her i Thinget, men som ikke kom igjennem i Landsstinget, og de Embeder, dette Lovforslag omhandlede, kunne altsaa igjen her i Aar i nærværende Lovforslag. Med Hensyn til Portoudgifter for disse Embeder er Udvalget gaaet ud fra, hvad Folkethinget vedtog i forrige Samling, og har troet, det vilde være det Næteste at holde sig hertil. Med Hensyn til de senere tilkomne Embeder, hvor man ikke havde nogen saadan Regel at gaa efter, henvendte Udvalget sig til den høitærede Justitsminister og udbad sig af ham Oplysning om, hvilke Forslag han maatte antages at ville have stillet med Hensyn til Portørstatningen, for saa vidt han ikke var gaaet ud fra, at denne i det Hele skulde udgaa af Loven. Den erede Justitsminister har været saa god at meddele Udvalget saadanne Oplysninger, hvilke ville ses at være tagne til Følge ved Udvalgets foreliggende Forslag med Undtagelse af Beløbene for tre Embeder, med Hensyn